

Appel iværksat den 15. februar 2019 af Groupe Canal + til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. december 2018 i sag T-873/16, Groupe Canal + mod Kommissionen

(Sag C-132/19 P)

(2019/C 131/38)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Groupe Canal + (ved advocats P. Wilhelm, P. Gassenbach og O. de Juvigny)

De andre parter i appsagen: Europa-Kommissionen, Den Franske Republik, Union des producteurs de cinéma (UPC), C More Entertainment AB, European Film Agency Directors — EFAD's og Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom afsagt den 12. december 2018 i sag T-873/16 ophæves, for så vidt som Retten frifandt Kommissionen for søgsmålet anlagt af Groupe Canal + med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 26. juli 2016 om en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 (sag AT.40023 — Grænseoverskridende adgang til betalings-TV), og for så vidt som appellanten blev tilpligtet at betale sagsomkostningerne.
- Kommissionens ovennævnte afgørelse af 26. juli 2016 i sag AT.40023 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende har GCP gjort gældende, at Retten ikke kunne udelukke, at der forelå magtfordrejning, som bestod i, at Kommissionen gennem tilsagn søgte at opnå fjernelsen af geoblokering, selv om forordning (EU) nr. 2018/302⁽¹⁾ udtrykkeligt foreskriver, at audiovisuelt indhold kan være genstand for geografiske begrænsninger.

Med det andet anbringende har GCP anført, at Retten gjorde sig skyldig i en processuel uregelmæssighed og tilsidesatte kontradiktionsprincippet, idet ingen af de argumenter, der var forbundet med muligheden for at anvende artikel 101, stk. 3, TEUF, blev drøftet af sagens parter. Følgelig overholdt Retten ikke GCP's ret til forsvar.

Med det tredje anbringende har GCP gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl knyttet til tilsidesættelsen af begrundelsespligten, idet den undlod at besvare anbringendet om, at Kommissionen ikke tog hensyn til den økonomiske og retlige franske sammenhæng, som de omtvistede klausuler var en del af. Dommen er støttet på en urigtig forudsætning og ser bort fra den specifikke økonomiske og retlige sammenhæng i filmsektoren, og den er i strid med Domstolens praksis, hvorved det udtrykkeligt er fastslået, at de omtvistede klausuler sagtens kan være gyldige i filmsektoren.

Med det fjerde anbringende har GCP gjort gældende, at Retten begik retlige fejl vedrørende fortolkningen af artikel 9 i forordning nr. 1/2003⁽²⁾ og af punkt 128 i Kommissionens meddelelse om bedste praksis ved behandlingen af konkurrencesager efter artikel 101 TEUF og 102 TEUF, hvilket førte til en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om hensynet til tredjeparters rettigheder. De betænkeligheder vedrørende konkurrencen, som blev udtrykt i Kommissionens foreløbige vurdering, vedrørte nemlig udelukkende det geografiske område for Det Forenede Kongerige og Irland, og konkurrencesituationen vedrørende Frankrig blev end ikke undersøgt. Retten begik desuden en retlig fejl ved dels at finde, at Kommissionens afgørelse ikke udgjorde et indgreb i GCP's aftalefrihed, dels at afgørelsen ikke påvirkede GCP's mulighed for at indbringe sagen for en national retsinstans med påstand om, at det fastslås, at klausulerne er forenelige med artikel 101, stk. 1, TEUF, selv om det fremgår af Domstolens praksis, at en national retsinstans ikke kan se bort fra en afgørelse truffet i henhold til artikel 9 i forordning (EU) nr. 1/2003 og den foreløbige vurdering, som ledsager denne.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/302 af 28.2.2018 om imødegåelse af uberettiget geoblokering og andre former for forskelsbehandling på grundlag af kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted i det indre marked og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og (EU) 2017/2394 og af direktiv 2009/22/EF (EUT L 601, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).